

holdene staae, om Udvalget finder, at Sagen i mindste Maade er blevet modnet ved at have ligget fra 1844 til nu. Jeg troer det ikke, og, naar man nu viste denne Sag saaledes skarpt tilbage, som Regjeringen har gjort sig den bedste Flid for at skaffe oplyst paa alle mulige Maader, skjøndt man ikke er saa heldig, at alle Meninger have forenet sig om det samme Resultat i alle Punkter, saa veed jeg, oprigtigt talt, ikke, hvad Regjeringen videre skulde kunne gjøre; thi jeg skal ret strax komme til at antyde, hvorledes jeg slet ikke lægger den mindste Vægt paa den Forandring, Sagen skulde kunne faae ved at behandles yderligere ved specielle Betænkningers Indhentning fra de forskjellige locale Embedsmænd. Jeg kan maaskee i denne Sag ogsaa noget paaberaabe mig min egen Erfaring, da jeg ifølge Forretningernes Ordning under Finanzministeriet maa ansees for temmelig upartisk i hele dette Anliggende. Jeg maatte i Aaret 1849 overtage Domainebestyrelsen og var saa ukyndig, kan jeg vel uden Skam tilstaae, som Noget kunde være, i hvad der vedkom disse Forhold; jeg maatte paa bedste Maade sætte mig ind i dem, og jeg kan meget vel erindre, hvorledes denne Sag stillede sig for mig første Gang, da det faldt i min Lod, at undersøge den; da var jeg ogsaa, da jeg saae saa mange forskellige Meninger, saa megen Usikkerhed og saa mange forskellige Forslag, meget tilbøielig til at anse Sagen for umoden. Jeg holdt det imidlertid for min Pligt, at gaae til Sagen alligevel, og jeg kan ikke nægte, at jo mere jeg har arbejdet deri, og jo mere jeg har overveiet Sagen, efterat Udvalgets Betænkning foreligger, desto klarere er det blevet for mig, at Sagen virkelig nu baade kan og bør finde sin Afgjærelse, og at den ikke kan vinde Noget ved at udsættes, eller ved yderligere at drøftes udenfor den Behandling, som den jo nu naturligtviis maa undergives paa Rigsdagen. — Naar man nu seer hen til, hvad det er, Udvalgets ærede Formand har desirederet i denne Sag, saa synes det mig for det Første, at være en Betænkning fra Overføreren i Nørrejylland, og for det Andet en Betænkning fra flere af Skovriiderne. Jeg kan nu i denne Henseende, troer jeg, som Undskyldning for, at Regjerin-

gen ikke har fundet det nødvendigt at indhente saadanne Betænkninger, ikke henvise til noget Bedre end dertil, at det forrige Rentekammer siden 1844 har været i Besiddelse af en Commissionsbetænkning om et lignende Anliggende, og dog heller ikke har fundet det nødvendigt at indhente saadanne Betænkninger. Jeg troer vist, at deri allerede maa ligge et væsentligt Bevis for, at det virkelig er mindre nødvendigt saaledes, efterat Sagen har været drøftet af en Commission, som man har søgt at sammensætte af saa sagkyndige Medlemmer som muligt, derefter at lade den gaae ud til yderligere Betænkning bagefter af specielle Sagkyndige, som man ligesaa godt oprindeligt kunde have valgt til Medlemmer af Commissionen. Jeg troer, at det forrige Rentekammer i sin Tid har havt fuldkommen god Grund til ikke at indhente saadanne Betænkninger, og hvad Regjeringen nu angaaer, saa turde den, foruden de samme reelle Grunde, som maae antages at have ledet Rentekammeret i sin Tid, endnu have den yderligere Grund, at den ikke har havt Tid dertil. Thi, da den seneste Forstcomission først har kunnet nedsettes i indværende Aar i Juli Maaned, og det vist allerede er meget, at den har kunnet faae sit Arbejde tilendebragt saaledes, at Resultatet deraf, idetmindste hvad den ene Deel deraf angaaer, har kunnet forelægges Rigsdagen, saa troer jeg vel, det kan forklæres, at man ikke har kunnet indhente yderligere Erklæringer fra de locale Embedsmænd. Men jeg veed nu, oprigtigt talt, heller ikke hvad saadanne Betænkninger skulde gaae ud paa. For det Første turde jeg bede gjenkaldt i Grindringen, hvorledes disse Commissioner have været sammensatte. Den ældre af 1844 havde jo rigtignok kun 2 Overførere i sin Midte og ingen Skovriidere, men derimod havde den sidste Commission af 1850, foruden Domainedirecteuren, der mere har ledet Forhandlingerne, end han egentlig kunde ansees som speciel sagkyndig Forstmand, og Generaldeceforen, som har været tilkaldt med Hensyn til den væsentlige Indskyldelse, dette Anliggende kan faae paa hele Regnskabsvæsenet, en titulair Overfører til Medlem, nemlig Chefen for Forstcontoiret her, som er anerkjendt som